

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΚΑ'
Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1120²

Κυριακὴ Ι' Λουκᾶ (Λουκ. 13,10-17)
7 Δεκεμβρίου 2025 (2004)

Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος
Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης

Μία εἰκόνα τῆς ἀνθρωπότητος

Ἀκούσατε, ἀγαπητοί μου, τὸ ἱερὸ εὐαγγέλιο (βλ. Λουκ. 13,10-17). **Τί εἶνε τὸ Εὐαγγέλιο;** Ἐνα βιβλίο, ποὺ διαφέρει ἀπ' ὅλα τὰ ἄλλα βιβλία ὅσο τὸ διαμάντι ἀπὸ τὰ χαλίκια. Περιέχει τὴ σοφία τοῦ Θεοῦ, τὴ **συνταγὴ τῆς εὐτυχίας** τῆς ἀνθρωπότητος. Ἄν οἱ ἄνθρωποι ἄκουγαν τὸ Εὐαγγέλιο, εἰρήνη, δικαιοσύνη καὶ ἀγάπη θὰ βασιλεύουν στὸν κόσμον. Γι' αὐτὸ πρέπει νὰ ὑπάρχῃ σὲ κάθε σπίτι, καὶ νὰ τὸ διαβάζουν ὅλοι. Ὅπου εἶνε τὸ Εὐαγγέλιο, ἐκεῖ διάβολος δὲν μπορεῖ νὰ σταθῇ, λέει ὁ ἱερὸς Χρυσόστομος.

Τί λέει σήμερα τὸ εὐαγγέλιο; Περιγράφει ἓνα **θαῦμα** τοῦ Χριστοῦ. Ποιό εἶνε τὸ θαῦμα;

Σὲ μιὰ πόλι ζοῦσε μιὰ νέα γυναίκα. Ἦταν ὑγιής. Ἀλλὰ μιὰ μέρα κάτι αἰσθάνθηκε στὸ κορμί της κι ἀνατρίχιασε. Κάποια **ἀσθένεια** παρουσιάστηκε. Ἀσθένεια, ποὺ προερχόταν ὄχι ἀπὸ φυσικὰ αἷτια, ὅπως λένε οἱ γιατροί, ἀλλὰ ἀπὸ τὸ ἀόρατο ὑπερφυσικὸ πονηρὸ πνεῦμα ποὺ λέγεται **σατανᾶς** (ἐπιτρέπει μερικὲς φορὲς ὁ Θεὸς καὶ στὸ σατανᾶ νὰ πειράζῃ τὸν ἄνθρωπο, ὅπως βλέπουμε καὶ στὸ βιβλίο τοῦ Ἰώβ). Ὅπως λοιπὸν παίρνεις μιὰ βέργα καὶ τὴ λυγίζεις, ἔτσι ὁ σατανᾶς λύγισε τὴ σπονδυλική της στήλη. Κι ἀπὸ τότε ἡ γυναίκα κυρτώθηκε, καμπούριασε, καὶ περπατοῦσε πλέον πολὺ δύσκολα, ἔχοντας τὸ κεφάλι στραμμένο πρὸς τὰ κάτω. Ἀπὸ μακριὰ ἔμοιαζε μὲ ζῶο ποὺ περπατᾷ μὲ τὰ τέσσερα.

Ἀλλὰ ἡ γυναίκα αὕτη, μολονότι ἦταν σὲ τέτοια κατάστασι, εἶχε ἐλπίδα στὴ βοήθεια τοῦ Θεοῦ.

Καὶ νά, ἦρθε ἡ εὐκαιρία. Ἦταν **Σάββατο**, ἡμέρα ἀργίας γιὰ τοὺς Ἑβραίους, κ' ἦταν ὅλοι **στὴ συναγωγῇ**. Κοντὰ στοὺς ἄλλους ἦταν ἐκεῖ καὶ ἡ γυναίκα αὕτη, ἡ **συγκύπτουσα**. Ἔσυρε τὰ βήματά της καὶ πῆγε, μολονότι λόγῳ τῆς καταστάσεώς της μποροῦσε νὰ ἀπουσιάσῃ. Ἄλλοι, μὲ πόδια γερά, δὲν πατοῦν στὴν ἐκκλησίᾳ· αὕτη, σακάτισσα, θεωροῦσε καθήκον της νὰ πάῃ νὰ λατρεύσῃ τὸ Θεό. Ἀλλὰ τὴν ἡμέρα ἐκείνη νά καὶ ἦρθε στὴ συναγωγῇ ὁ Χριστός. Ἀρχισε

νὰ διδάσκῃ τὸ λόγο τοῦ Θεοῦ, κι ὅλοι ἄκουγαν. Ἰδιαιτέρως ἄκουγε ἡ συγκύπτουσα. Κι ὁ Χριστός, ποὺ εἶνε ὡκεανὸς ἀγάπης καὶ εὐσπλαχνίας, τὴν εἶδε, τὴ λυπήθηκε, καὶ ἀποφάσισε νὰ τὴν κάνῃ καλά. Καὶ τὴν ἔκανε. Πῶς; Ὡ τῶν θαυμάτων σου Χριστέ! Ἄς μὴ σὲ πιστεύουν οἱ ἄπιστοι· ἐμεῖς πιστεύουμε, ὅτι ἐσὺ κάνεις τὰ μεγαλύτερα θαύματα. Ὁ Χριστὸς εἶπε ἓνα λόγο, καὶ ἡ γυναίκα **θεραπεύτηκε**· τὸ κορμί της ἔγινε ἴσιο σὰν κυπαρίσσι, τὸ κεφάλι της ὑψώθηκε, καὶ δόξαζε τὸ Θεό.

Αὕτη μὲ λίγα λόγια εἶνε ἡ περικοπὴ. Τί θέλει νὰ μᾶς διδάξῃ; γιατί γράφονται τέτοια περιστατικὰ στὸ Εὐαγγέλιο; Ἡ ἱστορία αὕτη, θὰ πῇ κάποιος, μπορεῖ νὰ ἐνδιαφέρῃ ἀνθρώπους ἀρρώστους καὶ σακάτηδες· τί μ' ἐνδιαφέρει ἐμένα ποὺ εἶμαι γερός;... Σωματικὰ εἶσαι γερός· **ψυχικὰ** ὅμως εἶσαι; ἔχεις τὴν ψυχικὴ ὑγεία, ποὺ εἶνε ἀνώτερη ἀπὸ τὴ σωματικὴ; Τὸ σημερινὸ εὐαγγέλιο εἶνε ἓνας καθρέφτης, μέσα στὸν ὁποῖο μποροῦμε νὰ δοῦμε τὸν ἑαυτὸ μας. Διότι αὕτη ἡ συγκύπτουσα γυναίκα εἶνε **εἰκόνα ὅλων μας**, ὅλων τῶν ἁμαρτωλῶν ἀνθρώπων. Καὶ νὰ σᾶς τὸ ἐξηγήσω αὐτό.

Ἐκατομμύρια ζῶα ὑπάρχουν στὸν κόσμον. Ὅλα περπατοῦν μὲ τὰ τέσσερα κ' ἔχουν τὸ κεφάλι στραμμένο στὴ γῆ. Ἐνα μόνον ζωντανὸ ὄν περπατᾷ μὲ τὰ δύο, ὄρθιο. ἔχει τὸ κεφάλι ψηλά, γιατί πλάστηκε γιὰ τὰ μεγάλα καὶ ὑψηλά. Αὐτὸ σημαίνει κατὰ μία ἐτυμολογίᾳ ἡ λέξις **ἄνθρωπος**· σημαίνει τὸ ὄν ἐκεῖνο ποὺ ἔχει τὸ κεφάλι **ἄνω**, κοιτάζει τὸν ἥλιο καὶ τὰ ἄστρα, καὶ δοξάζει τὸ Θεό, ἐνῶ τὰ ζῶα πλάστηκαν νὰ κοιτάζουν τὴ γῆ. Γι' αὐτὸ λοιπὸν λέγεται **ἄνθρωπος**. Καὶ γι' αὐτὸ στὴν ἐκκλησίᾳ ἀκοῦμε· «Ἄνω **σχῶμεν τὰς καρδίας**» (θ. λειτ.)· ὅσοι εἰστε μέσ' στὸ ναό, λέει, πάψτε νὰ σκέπτεστε τὰ μάτια καὶ ἁμαρτωλὰ πράγματα, ἡ διάνοια καὶ ἡ καρδιά σας νὰ ὑψωθοῦν στὸ Θεό.

Ἐν τούτοις οἱ ἄνθρωποι δὲν σκέπτονται τὰ

ύψηλά. Εἶνε **ψυχὲς συγκύπτουσες**, ζωώδεις. Λέει ὁ ἱερὸς Χρυσόστομος· Πῶς νὰ σὲ ὀνομάσω ἄνθρωπο, ὅταν τρῶς σὰν τὸ χοῖρο, ἀρπάξης σὰν τὸ λύκο, τρέφης ἐκδίκησι σὰν τὴν καμήλα, δαγκώνης χειρότερα ἀπὸ τὴν ὀχιά καὶ τὸ σκορπιό;... Τὴ μορφή ἔχουμε τοῦ ἀνθρώπου· στὴν καρδιά εἴμαστε θηρία. Ἔνας σοφὸς ἔγραψε σ' ἓνα σπουδαῖο βιβλίον τοῦ· Ἐὰν κάθε ἄνθρωπος ἔπαιρνε τὴ μορφή ποῦ τοῦ ἀρμόζει, θὰ βλέπαμε νὰ παρουσιάζωνται ὁ ἓνας σὰν ἀλεπού, ὁ ἄλλος σὰν λύκος, ὁ ἄλλος σὰν κροκόδειλος, ὁ ἄλλος σὰν λιοντάρι, ὁ ἄλλος σὰν καμήλα, ὁ ἄλλος σὰν σκορπιός, ὁ ἄλλος σὰν φίδι... Μέσα σὲ χιλιάδες κόσμος, μόνο ποῦ καὶ ποῦ θὰ ἔβλεπε κανέναν μὲ μορφή ἀνθρώπου.

Μὰς τίμησε ὁ Θεός. Ἀλλὰ ἐμεῖς ἀφήσαμε τὸν ἑαυτὸ μας νὰ καταπέση. Εἶχε δικίον ὁ ἀρχαῖος φιλόσοφος Διογένης, ποῦ μέρα - μεσημέρι ἄναψε φανάρι στὴν ἀγορά, καὶ μέσ' στὸ πλῆθος φώναζε· —«**Ἀνθρωπον ζητῶ!**». Τοῦ ἔλεγαν· —Καλά, τί ἔπαθες; ἐμεῖς δὲν εἴμαστε ἄνθρωποι; —«**Ἀνθρωπον ζητῶ!**», ἐπέμενε αὐτός.

Πάει πλέον, ἀγρίεψε, ζούγκλα ἔγινε ὁ κόσμος. Κρίμα στὰ γράμματα, στὰ σχολεῖα, στὰ πανεπιστήμια. Τώρα ὁ ἄνθρωπος δὲν εἶνε ἀπλῶς θηρίον, εἶνε κάτι χειρότερο. Ἔνα λιοντάρι πόσους μπορεῖ νὰ φάη; Ὁ ἄνθρωπος ὅμως εἶνε πιὸ ἐπικίνδυνος. Ὅπως ἔλεγαν οἱ ἀρχαῖοι πρόγονοί μας, ἀπ' ὅλα τὰ θηρία ποῦ τρέφει ἡ γῆ τὸ ἀγριώτερο εἶνε ὁ ἄνθρωπος. Καὶ στὶς μέρες μας **τὸ θηρίον ἔγινε ἐπιστημονικό**. Δὲν εἶνε ὠπλισμένο μὲ δόντια καὶ νύχια, μὲ δύναμι σωματική. Αὐτὴ τὴν ὥρα στὰ ἀεροδρόμια εἶνε ἑτοιμα ἀεροπλάνα· ἂν μποῦν μέσα ἀεροπόροι, ἀνεβοῦν ψηλά, σὰν «μαυροπούλια» ποῦ εἶπε ὁ ἅγιος Κοσμάς ὁ Αἰτωλός, καὶ πιέσουν ἓνα κουμπί, μποροῦν νὰ σπεύρουν τὸν πυρηνικὸ ὄλεθρο. Μία ἀτομικὴ βόμβα νὰ πέσῃ στὴν Ἀθήνα, μία στὴ Θεσσαλονίκη, μία στὸ Βελιγράδι, μία στὴ Σόφια, μία στὴ Μόσχα, μία στὸ Λονδίνο, μία στὴ Νέα Ὑόρκη, ...καὶ θὰ γίνουν ὅλες οἱ πόλεις στάχτη. Ποῦ φτάσαμε, σὲ ποιά ἀγριότητα καταντήσαμε! Τί νὰ τὶς κάνης τὶς τηλεοράσεις, τὰ ραδιόφωνα καὶ τὰ ἄλλα κομφορ ποῦ γέμισαν τὰ σπίτια; Ἀλλοτε οἱ ἄνθρωποι ζοῦσαν σὲ καλύβες, ἀλλὰ μέσα στὶς καλύβες κατοικοῦσαν ἅγιοι. Τώρα μέσα στὰ πολυτελῆ διαμερίσματα κατοικοῦν θηρία καὶ δαίμονες, καὶ ἡ ἀνθρωπότης κινδυνεύει ἀπὸ αὐτούς.

—**Μὰ γιατί**, θὰ πῆτε, καταντήσαμε ἔτσι; Ἀπαντᾷ ἓνας Ῥώσος συγγραφεύς, προφήτης τοῦ Ῥωσικοῦ λαοῦ· —**Διότι ὅλοι**, Ἀνατολή καὶ Δύσι, **ξεχάσαμε τὸ Θεό!** Δὲν ὑπάρχει φόβος Θεοῦ·

καὶ χωρὶς Θεοῦ ὁ ἄνθρωπος μπορεῖ νὰ κάνῃ τὰ μεγαλύτερα ἐγκλήματα. Κι ὅπως εἶπε ἓνας ἄλλος προφήτης, τοῦ δικοῦ μας γένους, θὰ ῥθῇ μέρα ποῦ «τὰ ἄθεα γράμματα θὰ καταστρέψουν τὸν κόσμον». Κι αὐτοὶ ποῦ ἔχουν τὶς ἀτομικὲς βόμβες δὲν εἶνε ἀγράμματοι χωρικοὶ καὶ βοσκοὶ, εἶνε ἐπιστήμονες. Κι ἀκούστηκε ὅτι, ἂν πέσουν ἀτομικὲς βόμβες, μπορεῖ ἀκόμη κι ἀπὸ τὴν τροχιά του νὰ βγῇ ὁ πλανήτης, νὰ καταστραφῇ ὁ κόσμος. Ὅλα τὰ ἐποίησε καλὰ ὁ Θεός, ὁ ἄνθρωπος τὰ ἐποίησε κακὰ.

—Μὰς ἀπελπίζεις ἔτσι, θὰ πῆτε. Δηλαδή, ἔρχεται τὸ τέλος τοῦ κόσμου;...

Δὲν ξέρω, ἀδέρφια μου. Ἐγὼ ἓνα μπορῶ νὰ πῶ· ὅτι **ὑπάρχει ἐλπίδα**. Ἐγὼ ὁ γέρος ἐπίσκοπος πρέπει νὰ σᾶς πῶ τὴν πικρὴ ἀλήθεια, ὅτι ὑπάρχει ἐνδεχόμενο μεγάλης καταστροφῆς. Εἴμαστε στὸ δώδεκα παρὰ πέντε· λίγη διορία ἔχει ἡ ἀνθρωπότητα. Ὑπάρχει ὅμως ἐλπίδα. Ποιά εἶνε ἡ ἐλπίδα μας; Μία λέξι· μία λέξι, ποῦ δὲν θέλουμε νὰ τὴν ἀκούσουμε. Εἶνε τὸ μόνο φάρμακο, ἡ μόνη σωτηρία. Ποιά εἶνε ἡ λέξι αὕτη; Θὰ τὴν πῶ, θὰ μὲ ἀκούσετε; Εἶνε **ἡ μετάνοια**. Τί θὰ πῇ μετάνοια; Ν' ἀλλάξουμε μυαλά, νὰ σκεφτοῦμε διαφορετικὰ ἀπ' ὅ,τι σκεπτόμαστε, ἡ καρδιά μας νὰ αἰσθανθῇ ἄλλα αἰσθήματα.

Νὰ μετανοήσουμε. Ἐπειτα καὶ **ἡ περίοδος αὕτη** πρὸ τῶν Χριστουγέννων εἶνε περίοδος μετανόιας. Πέφτω καὶ σᾶς προσκυνῶ, ἀδέρφια καὶ πατέρες μου, καὶ σᾶς παρακαλῶ. Ἄντρες γυναῖκες καὶ παιδιὰ, νὰ πᾶτε στὸν πνευματικὸ πατέρα νὰ πῆτε τ' ἁμαρτήματά σας καὶ νὰ χύσετε ἓνα δάκρυ γι' αὐτά.

—Καὶ **τί θὰ κερδίσουμε** μὲ τὴν ἐξομολόγησι;

Τί θὰ κερδίσουμε; Σᾶς ἀπαντῶ πάλι μ' ἓνα Ῥώσο. Δὲν πίστευε. Ἀλλὰ στὴ φυλακὴ τῆς Σιβηρίας, ποῦ τὸν πήγανε οἱ τσάροι, ἄνοιξε τὸ Εὐαγγέλιο, τὸ διάβασε, καὶ πίστεψε στὸ Χριστό. Τότε πῆγε σ' ἓνα πνευματικὸ πατέρα (στάρετς) κ' ἐξωμολογήθηκε γιὰ πρώτη φορὰ στὴ ζωὴ του. Ὅταν βγῆκε εἶπε· «Ἐξωμολογήθηκα καὶ **παράδεισος** φύτρωσε στὴν καρδιά μου».

Θέλεις νὰ δῆς ἂν εἶνε ζωντανὴ ἡ θρησκεία μας; Πήγαινε στὸν πνευματικὸ, γονάτισε καὶ πρὸς ὅλα τ' ἁμαρτήματά σου. Τότε θὰ αἰσθανθῇ, ὅτι κάτω ἀπὸ τὰ ἄστρα δὲν ὑπάρχει ἄλλη θρησκεία πιὸ **ζωντανὴ καὶ θαυματουργή** ἀπὸ τὴ θρησκεία τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ· ὢν, παῖδες Ἑλλήνων, ὑμνεῖτε καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**

Ἀπομαγνητοφωνημένη ὁμιλία, ἡ ὁποία ἐγίνε στὸν ἱ. ναὸ Ἀγ. Βασιλείου Φιλάτα - Ἀμυνταίου τὴν 8-12-1985. Καταγραφή καὶ σύντημσις 5-12-2004, ἐπανεκδόσις 30-10-2025.

Τὸ φυλλάδιον διανέμεται ἀπὸ τὸν Ἱεραποστολικὸ Σύλλογον Κυριακῇ, τηλ: 23510 22183 — Κατερίνη,

μὲ τὴν εὐλογία τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως.

Στὸ διαδίκτυο στὸν ἰστότοπο: <http://iskiriaki.com>

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἀγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaafl@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΚΒ'
Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1215²

Κυρ. ΙΑ' Λουκᾶ (Λουκ. 14,16-24. Ματθ. 22,14)
14 Δεκεμβρίου 2025 (2005)

Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος
Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης

«Ἀνάγκασον εἰσελθεῖν»

(Λουκ. 14,23)

Ἦρθα, ἀγαπητοί μου, σήμερα κ' ἐγὼ στὴν ἑκκλησία. Γιατί ἦρθα; Γιατί ἄκουσα, ὅτι ἡ Ἐκκλησία κάνει δεξιώσι. –Μὰ τί ἔπαθες; ἐπιτρέπεται νὰ λές, ὅτι ἡ Ἐκκλησία κάνει **δεξιώσεις**;... Σᾶς ὁμιλῶ μὲ τὴ γλῶσσα τοῦ κόσμου, γιὰ νὰ μὲ καταλάβετε. Ναί, δεξιώσι κάνει ἡ Ἐκκλησία καὶ στὸ τέλος μοιράζει δῶρα ἀνεκτίμητα· δῶρο ἄλφα, δῶρο βῆτα – δὲν ξέρω ποιό θὰ διαλέξετε. –Παράξενα μᾶς τὰ λές... Λοιπὸν σᾶς ἐρωτῶ· Πιστεύετε; Ἄν πιστεύετε, μέσα στὴν ἑκκλησία γίνεται κάτι πολὺ πιὸ μεγάλο ἀπὸ τὶς δεξιώσεις ποὺ κάνουν οἱ ἐπίσημοι στὰ μέγαρα καὶ στὰ κοσμικὰ σαλόνια. Ἡ ἑκκλησία, ὅπως ἔλεγε ἕνας ἅγιος δεσπότης, ὁ Καλαβρύτων Τιμόθεος, εἶνε **τὸ σαλόνι τοῦ Θεοῦ**. Τί γίνεται ἐκεῖ; Ἄν εἶχαμε αὐτιά καὶ μάτια πνευματικά, θὰ νιώθαμε αὐτὸ ποὺ λέει τὸ ἀπολυτίκιο τοῦ ἁγίου Σπυρίδωνος· «...Καὶ ἐν τῷ μέλει τὰς ἀγίας σου εὐχὰς ἀγγέλους ἔσχες συλλειτουργοῦντάς σοι, **ἱερῶτατε**»· τὴν ὥρα, λέει, ποὺ λειτουργοῦσε, γέμιζε ὁ ναὸς ἀπὸ ἀγγέλους. Ἄλλ' ἐμεῖς μὲ τέτοια μάτια, ποὺ ὅλη νύχτα μολύνονται ἀπὸ τὴν τηλεόρασι, τί νὰ δοῦμε;

Ἄν εἶχαμε μάτια ἁγίων, θὰ βλέπαμε, ὅτι δὲν ὑπάρχει στὸν κόσμον ἄλλη δεξίωσι μεγαλύτερη ἀπὸ τὴ θεία λειτουργία. Ἐκεῖ συναντιόμαστε μὲ τὸν Κύριο τοῦ παντός, «ὡς τὸν βασιλέα τῶν ὅλων ὑποδεξόμενοι» (χερουβ. ὕμν.), κ' ἐκεῖνος παραθέτει **τράπεζα** καὶ προσφέρει δῶρα.

Ποιά εἶνε τὰ δῶρα; ὦ Θεέ μου, ἄνοιξε τὰ μάτια μας, νὰ καταλάβουμε ποιά εἶνε τὰ δῶρα. Τὸ μικρὸ δῶρο εἶνε τὸ ἀντίδωρο. Τὸ μεγάλο ποιό εἶνε; Ρίξτε μιὰ ματιὰ πάνω στὴν ἁγία τράπεζα. Ἐκεῖ εἶνε τὰ δῶρα τῆς δεξιώσεως. **Τίμια** - τιμιώτατα· τιμιώτερα κι ἀπὸ διαμάντια.

Στὸ χωριό μου ἡ ἀγράμματη γιαγιά μου μᾶς προετοιμάζε. Ποῦ εἶνε τώρα αὐτὲς οἱ γιαγιάδες, ποὺ ἦταν ἀγράμματες καὶ δὲν εἶχαν τηλεόρασι, ἀλλὰ πίστευαν στὸ Θεὸ καὶ ἤξεραν νὰ

διδάσκουν! –Ποῦ πᾶμε, γιαγιά; –Στὸ σπίτι τοῦ Θεοῦ. –Τί νὰ κάνουμε ἐκεῖ; –Διαμάντι θὰ σᾶς δώσῃ ὁ παπᾶς. –Διαμάντι; ποιό εἶνε τὸ διαμάντι, γιαγιά; –**Ἡ θεία κοινωνία**. Καὶ πράγματι, τί εἶνε τὰ διαμάντια τοῦ κόσμου μπροστὰ στὰ τίμια δῶρα ποὺ εἶνε πάνω στὴν ἁγία τράπεζα; Δὲν εἶνε ψωμί καὶ κρασί. Ἐὰν πιστεύῃς ἔλα, ἂν δὲν πιστεύῃς κάθισε σπίτι σου. Μὴ σταλαγματιά, ἕνα ἡλεκτρόνιο ἀπὸ τὸ αἷμα τοῦ Χριστοῦ, μπορεῖ νὰ λυτρώσῃ τὸν ἄνθρωπο, ὅλη τὴν ἀνθρωπότητα. Πότε ὅμως; Ὅταν κοινωνοῦμε «**μετὰ φόβου Θεοῦ, πίστεως καὶ ἀγάπης**» (θ. λειτ.).

Δεξιώσι λοιπὸν κάνει ὁ Χριστὸς στὴν Ἐκκλησία. Δὲν τὸ λέω ἐγὼ, τὸ λέει τὸ εὐαγγέλιο σήμερα (Λουκ. 14,16-24. Ματθ. 22,14). Ἀκούσατε; «**Ἀνθρωπὸς τις ἐποίησε δεῖπνον μέγα καὶ ἐκάλεσε πολλούς**» (Λουκ. 14,16). Τὸ «**δεῖπνον**» μὲ σημερινὴ γλῶσσα λέγεται δεξιώσις, πνευματικὴ δεξίωσις. Ἐκεῖ **μᾶς καλεῖ ὁ λους**. Μοιράζει προσκλητήρια.

Ποιά εἶνε τὰ προσκλητήρια; Εἶνε **ἡ καμπάνα** ποὺ χτυπᾷ. Τὴν ἀκοῦμε; Στὰ χρόνια τῆς σκλαβιάς καμπάνα δὲν ἐπέτρεπε ὁ Τοῦρκος νὰ χτυπᾷ· καὶ ὅμως, χωρὶς καμπάνα, ὅλοι ἔτρεχαν στὴν ἑκκλησία. Σήμερα χτυποῦν καμπάνες, ἀλλὰ «στοῦ κουφοῦ τὴν πόρτα ὅσο θέλεις χτύπα». Ἐνῶ εἶνε προσκεκλημένοι ὅλοι στὸ «**μέγα δεῖπνον**», **δὲν ἔρχονται**. Γιατί; Ἄν ὁ παπᾶς ἔλεγε, ὅτι τὴν Κυριακὴ θὰ κἀνῃ ὅχι τὸ πρῶτο λειτουργία ἀλλὰ ἀγρυπνία τὰ μεσάνυχτα, κι ὅτι στὸ τέλος θὰ μοιράσῃ σὲ ὅλους ἀπὸ μιὰ λίρα ἐγγλέζικια, φαντάζεστε τί θὰ γινόταν; Θὰ ἔτρεχαν ὅλοι «πατεῖς με - πατῶ σε». Ἄχ κόσμε, πῶς κάνεις γιὰ τὸ χρῆμα! Ἀλλὰ ἕνας μαργαρίτης ἀπὸ τὸ σῶμα τοῦ Χριστοῦ καὶ μία σταλαγματιά ἀπὸ τὸ τίμιον αἷμα τοῦ εἶνε παραπάνω ἀπ' ὅλα τὰ διαμάντια τοῦ κόσμου.

Λίγοι ἀνταποκρίνονται στὴν πρόσκλησι. Οἱ ἄλλοι ποῦ εἶνε; Μὴ ῥωτᾶτε ἐμένα· βγῆτε ἔξω

τὴν Κυριακὴ νὰ δῆτε τί γίνεται στὴν ἐθνικὴ ὁδὸ. Ἐνῶ οἱ καμπάνες καλοῦν, οἱ πολλοὶ φεύγουν, πλῆθος αὐτοκίνητα τρέχουν. Θὰ μᾶς τιμωρήσῃ ὁ Θεός. Ἄν πᾶτε στὸ Ἰσραὴλ, θὰ δῆτε ὅτι κανεὶς δὲν κινεῖται τὴν ἡμέρα τῆς ἀργίας (οἱ Τοῦρκοι ἔχουν τὴν Παρασκευή, οἱ Ἑβραῖοι τὸ Σάββατο, ἐμεῖς τὴν Κυριακή). Στὰ Ἱεροσόλυμα λοιπὸν τὸ Σάββατο οἱ δρόμοι εἶνε ἄδαιοι, δὲν κινεῖται τίποτα, ἐκτὸς ἀπὸ τὰ αὐτοκίνητα τῆς ἀστυνομίας καὶ τοῦ γιατροῦ. Ἐδῶ; **Τὸ αὐτοκίνητο ἔφαγε τὴν Κυριακή**· ἐκδρομές, ὀρειβασιές, κυνήγια, διασκεδάσεις, ὄργια...

Μόνο δυὸ - τρεῖς στοὺς ἑκατὸ ἐκκλησιάζονται. **Οἱ ἄλλοι ποῦ εἶνε;** Τὸ λέει σήμερα τὸ ἀθάνατο Εὐαγγέλιο. Ὁ ἕνας λέει· Ἔχω χωράφι. Ἄλλος· Ἀγόρασα βόδια. Καὶ ἄλλος ἀναιδέστερα· Παντρεύτηκα, ἄφησέ με – γι' αὐτὸν ἢ γυναῖκα καὶ οἱ ἔρωτες προηγούνται!

Ἔτσι ἐκκλησιάζεται μία μικρὴ μειονότητα. **Οἱ ἄλλοι ὅμως ἔξω τί γίνονται;** Ἐπιτρέπεται ν' ἀδιαφορήσουμε γι' αὐτοὺς; Ἐὰν ἀδιαφορήσουμε, δὲν εἴμαστε Χριστιανοί. Πόσοι εἶνε ἔξω; ἐνεννηνταοχτὼ πόσοι εἴμαστε μέσα; δύο τοῖς ἑκατό. Πρέπει οἱ δύο νὰ κερδίσουμε τοὺς ἐνεννηνταοχτὼ. Πῶς θὰ γίνῃ αὐτό; Στὸ εὐαγγέλιο ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς δίνει μιὰ διαταγή, καὶ ἀλλοίμονο ἂν δὲν τὴν ἐκτελέσουμε. Τί λέει· Βγὲς στοὺς δρόμους καὶ τὶς πλατεῖες, καὶ ὅποιον βρῇς *«ἀνάγκασον εἰσελθεῖν»* (ἐ.δ. 14,23). Στὸν καθένα ἀπὸ μᾶς λέει· **Νὰ τοὺς ἀναγκάσῃς νὰ ῥθουν στὴν ἐκκλησία.** Σὰν τὸν τσοπάνο ποῦ μὲ τὴ γκλίτσα ὁδηγεῖ τὸ πρόβατο μέσα στὸ μαντρί, γιὰτὶ ἂν μείνῃ ἔξω τὴ νύχτα θὰ τὸ φάῃ ὁ λύκος, ἔτσι κ' ἐμεῖς. Ἄν νιώθουμε τί θὰ πῇ Ἐκκλησία, ὅτι εἶνε ἡ κιβωτὸς τῆς σωτηρίας, ἃς κάνουμε κάθε προσπάθεια νὰ ἔρθουν ὅλοι μέσα σ' αὐτήν· *«ἀνάγκασον εἰσελθεῖν»*.

–Μὰ τί νὰ κάνω; **νὰ πάρω ῥαβδὶ** καὶ νὰ φέρω μὲ τὸ ζόρι στὴν ἐκκλησία τὸ παιδί μου ἢ τὴ γυναῖκα μου, ποῦ δὲν θέλουν, ἢ τὸν ἄπιστο;

Δὲν λέει τέτοιο πρᾶγμα τὸ Εὐαγγέλιο. Δὲν ἐννοεῖ νὰ χρησιμοποιήσουμε βία. Διότι **ἡ Ἐκκλησία εἶνε ἐλευθερία.** Ὁ Χριστὸς εἶπε· *«Εἴ τις θέλει ὀπίσω μου ἔλθεῖν»* (Ματθ. 16,24). Ἀλλὰ τότε τί σημαίνει τὸ *«ἀνάγκασον εἰσελθεῖν»*; πῶς τὸ ἐξηγοῦν οἱ διδάσκαλοι τῆς Ἐκκλησίας; Ἄν κάποιος δικός σου (πατέρας, μάνα, παιδί, φίλος, σύντροφος) ἔχῃ ἀμφιβολία γιὰ τὴν ἀλήθεια τῆς πίστεώς μας, ἐσὺ νὰ μελετήσῃς καλὰ τὴν ἀγία Γραφή, νὰ τὸν διαφωτίσῃς, καὶ μὲ ἐπιχειρήματα λογικὰ καὶ θεολογικὰ νὰ τὸν στηρίξῃς, ὥστε νὰ πεισθῇ καὶ νὰ πῇ «Πιστεύω στὸ Χριστό». Εἶνε δὲ τόση ἡ δύναμις τοῦ θείου λόγου, ὥστε **ὁ ἄνθρωπος φαίνεται σὰν ἀναγ-**

κασμένος νὰ πιστέψῃ· καὶ συντελεῖται τέτοια ἀλλοίωσι μέσα του, ὥστε, ἐνῶ ἐνεργεῖ ἐλεύθερα, μοιάζει σὰν νὰ τοῦ τὸ ἐπιβάλλῃ ἄλλος. Ἔτσι ἐξηγοῦν τὸ *«ἀνάγκασον»* οἱ ἐρμηνευταί.

Θέλετε καὶ παραδείγματα; Στὴ Φλώρινα κάποιος δικηγόρος βρέθηκε σ' ἓνα μαντρί. –Δὲν πιστεύω τίποτα, ἔλεγε στὸν **τσοπάνο**. –Γιὰ κάτσε, τοῦ λέει ἐκεῖνος, νὰ κουβεντιάσουμε. Κι ἀφοῦ συζήτησαν ἐπὶ ὦρα, ὁ τσοπάνος, παρὰ τὴ μικρὴ του μόρφωσι, ἔπεισε τὸ δικηγόρο! Δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ ᾿σαι θεολόγος· ὅταν ἔχῃς τὴν ἀλήθεια, τότε τὰ ἐπιχειρήματα εἶνε ἀτράνταχτα. Κ' ἓνας **παπᾶς** ἀγράμματος, ἀλλὰ πιστός, συναντήθηκε μ' ἓναν ἄθεο ἐπιστήμονα. –Δὲν ὑπάρχει Θεός· καὶ ποιὸς εἶδε τὸ Θεό; ἔλεγε ἐκεῖνος. Ἦταν Ἰούνιος μῆνας, ἔκαιγε ὁ ἥλιος τὶς πέτρες. –Ἐλα ὦ, τοῦ λέει ὁ παπᾶς· γιὰ κοίταξε τὸν ἥλιο. –Δὲν μπορῶ, θὰ στραβωθῶ. –Ἐ, ἂν δὲν μπορῇς νὰ δῇς τὸν ἥλιο ποῦ εἶνε ἓνα κτίσμα, τὸ Θεὸ θέλεις νὰ δῇς ποῦ εἶνε ὁ κτίστης;... Κι ὁ ἅγιος Σπυρίδων ἀγράμματος ἦταν, ἀλλ' ἀποστόμωσε τὸν Ἀρειο.

Ἄν λοιπὸν πιστεύῃς κ' ἐσύ, μίλησε γιὰ τὴν πίστι σου. *«Ἐπίστευσα, διὸ ἐλάλησα»*, λέει ἡ Γραφή (Ψαλμ. 115,1. Β' Κορ. 4,13). Προσπάθησε μὲ ἐπιχειρήματα, μὲ μελέτη τῆς ἱστορίας τῆς Ἐκκλησίας, μὲ ἐρμηνεῖς πατέρων καὶ παραδείγματα νὰ πείσῃς καὶ κάποιον ἄλλο. Κι ὅταν θὰ σοῦ πῇ «Πιστεύω στὸ Χριστό», τότε τὸν ἔφερες στὴν Ἐκκλησία. Κι ἂν ὁ ἄλλος εἶνε ἀδιάφορος καὶ ἡ καρδιά του ψυχρὴ σὰν τὸ Βόρειο Πόλο, ἐσὺ **μὲ τὴν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ καὶ τὴν ταπείνωσι** νὰ γίνῃς ἥλιος, ποῦ θὰ λειώσῃ τὰ παγόβουνα τῆς ἀδιαφορίας. Δεῖξε ἀγάπη, ἀγάπη μεγάλη μὲ μέτρο τὸ σταυρό. Μπροστὰ σ' αὐτὴν καὶ τὰ θηρία ἀκόμα καὶ οἱ λησταὶ θὰ ὑποχωρῇσιν. Αὐτὸ θὰ πῇ *«ἀνάγκασον εἰσελθεῖν»*.

* * *

Καὶ τώρα, ἀγαπητοί μου, **ἐφαρμογή.** Ἀπὸ τὴν ἐρχόμενη Κυριακὴ –σᾶς δεσμεύω ἐν ὀνόματι Ἰησοῦ τοῦ Ναζωραίου– κανεὶς νὰ μὴν ἔρθῃ στὴν ἐκκλησία μόνος του. Φέρτε καὶ κάποιον ἄλλο. Ὅπως στὰ πρῶτα χρόνια τοῦ Χριστιανισμοῦ, οἱ δώδεκα ἔγιναν ἐβδομήντα, οἱ ἐβδομήντα ἔγιναν πεντακόσοι, χίλιοι, πολλὰς χιλιάδες κ' ἑκατομμύρια, ἔτσι καὶ πάλι σήμερα. Τὴν ἄλλη φορὰ φέρε καὶ τὸν ἄντρα σου, τὴ γυναῖκα σου, τὸ παιδί σου, καὶ τὸ φίλο σου, τὸ συγγενῇ σου, τὸ συνεργάτη σου, ὅποιον νὰ ᾿νε. Ἔτσι θὰ ἐφαρμόσουμε τὴν ἐντολὴ τοῦ εὐαγγελίου *«ἀνάγκασον εἰσελθεῖν»*.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος**

Απομαγνητοφωνημένη ὁμιλία, ποῦ εἶνε στὸν 1. νὰ ᾿γ. Εὐθυμίου Κυψέλης - Ἀθηνῶν τὴν 12-12-1976 μὲ ἄλλο τίτλο. Καταγραφή καὶ ἀντιμῆσις 11-12-2005, ἐπανέκδοσις 1-11-2025. Τὴν ὁμιλία αὕτη μπορεῖτε νὰ τὴν ἀκούσετε χωρὶς συντομεύσεις σὲ κατὰ τῆς σειρᾶς «ΣΚΟΠΟΝ ΔΕΔΩΚΑ ΣΕ» (πληροφορίες στὸ τηλέφωνο 23850-28868).

Τὸ φυλλάδιο διανέμεται ἀπὸ τὸν Ἱεραποστολικὸ Σύνταγμα Κυριακῆ, τηλ: 23510 22183 – Κατερίνη, μὲ τὴν εὐλογία τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως.

Στὸ διαδίκτυο στὸν ἰστότοπο: <http://iskiriaki.com>

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΜΒ'
Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2704

Κυριακὴ πρὸ Χρ. Γεννήσεως (Μαθ. 1,1-25)
21 Δεκεμβρίου 2025

Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος
Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης

Πιστοὶ ἐν μέσῳ ἀπίστων

«Βίβλος γενέσεως Ἰησοῦ Χριστοῦ, υἱοῦ Δαυὶδ, υἱοῦ Ἀβραάμ» (Μαθ. 1,1)

Ακούσατε, ἀγαπητοί μου, ἄντρες γυναῖκες καὶ παιδιά, τὸ εὐαγγέλιο (βλ. Μαθ. 1,1-25).

Τί εἶνε τὸ Εὐαγγέλιο; Εἶνε ἓνα βιβλίον· βιβλίον ποὺ ξεχωρίζει ἀπ' ὅλα τ' ἄλλα βιβλία τοῦ κόσμου. Διαφέρει ὅπως διαφέρει ἓνα διαμάντι ἀπὸ ἓνα πετράδι. Φαίνεται πὺς εἶνε τὸ ἴδιον· σὰν πετράδι εἶνε καὶ τὸ διαμάντι, ἀλλὰ πόσο παραπάνω ἀξίζει τὸ διαμάντι ἀπὸ τὸ πετράδι! Μ' ἓνα διαμάντι μπορεῖ ν' ἀγοράσῃς ὅλη τὴν Ἑλλάδα ποὺ λέει ὁ λόγος. Εἶνε μερικὰ διαμαντάκια μικρά, ἀστραφτερά, πολύτιμα, ποὺ ἔχουν μεγάλη ἀξία. Ὅσο λοιπὸν διαφέρει τὸ διαμάντι ἀπὸ τὶς πέτρες ποὺ εἶνε στοὺς δρόμους, τόσο διαφέρει τὸ Εὐαγγέλιο ἀπὸ τ' ἄλλα βιβλία τοῦ κόσμου.

Τί περιέχει τὸ Εὐαγγέλιο; Ὅχι λόγια ἀνθρώπων, ὅχι τραγούδια ποιητῶν, ἀλλὰ τὰ λόγια τοῦ Θεοῦ. Περιγράφει τὸ Εὐαγγέλιο τὴ ζωὴ – τίνος; Ἐκείνου ποὺ ἔζησε τὴν ἄψογη, ἰδανικὴ, τέλεια ζωὴ. Περιγράφει τὴ ζωὴ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἀπὸ τὴν ὥρα ποὺ ὁ Χριστὸς γεννήθηκε, ὅταν οἱ ἄγγελοι ἔψαλαν τὸ «*Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνη, ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία*» (Λουκ. 2,14), ἀπὸ τὴν ὥρα ἐκεῖνη μέχρι τὴν ὥρα ποὺ εἶπε τὸ «*Τετέλεσται*» (Ἰω. 19,30) κρεμάμενος ἐπάνω στὸ ξύλο τοῦ σταυροῦ, ὅλη αὐτὴ τὴ ζωὴ τοῦ Χριστοῦ περιγράφει τὸ Εὐαγγέλιο.

Σὰν βιβλίον τὸ Εὐαγγέλιο **πρέπει νὰ ὑπάρχῃ σὲ ὅλα τὰ σπίτια**. Γονεῖς· κάθε βράδυ, προτοῦ νὰ κοιμηθῇτε, βάλτε τὰ παιδιά σας ποὺ πάνε στὸ σχολεῖο νὰ διαβάσουν ἓνα κομματάκι ἀπὸ τὸ Εὐαγγέλιο. Αὐτὸ θὰ εἶνε μεγάλη βοήθεια· θ' ἀγιάσῃ τὸ σπίτι σας, θὰ εὐωδιάσῃ ἡ ἀτμόσφαιρα· καὶ μεγαλώνοντας τὰ παιδιά θὰ ἔχουν μιὰ ἀνάμνησι ἀξέχαστη. Γονεῖς, διδάξτε τὰ παιδιά σας ν' ἀγαποῦν τὸ Εὐαγγέλιο. Ἄν πᾶτε στὸ ἐξωτερικόν, π.χ. στὴν Ἑλβετία ἢ στὴν Ἀμερική, θὰ δῆτε ὅτι, παρὰ τὰ διάφορα κακὰ ποὺ μαστίζουν τὴ Δύσι, ἐκεῖ καὶ ὁ χωρικὸς καὶ ὁ ἐργάτης καὶ ὁ ἐπιστήμονας πατέρας, ὅταν γυρίζουν στὸ σπίτι καὶ τελειώνουν οἱ φροντίδες τῆς ἡμέρας, δὲν πέφτουν γιὰ ὕπνο ὅπως πέφτουν τὰ ζῶα στὸ στάβλο, χωρὶς μελέτη τοῦ Εὐαγγελίου καὶ προσευχῇ. Θὰ δῆς, ἀκόμα καὶ σήμερα, πατεράδες νὰ διαβάζουν στὰ παιδιά τους μιὰ περικοπὴ ἀπὸ τὸ Εὐαγγέλιο, γιὰ νὰ διδάσκωνται καὶ αὐτὰ καὶ ὅλη ἡ οἰκογένεια. Τέτοια καλὴ συνήθεια ἐμεῖς ἐδῶ στὴν πατρίδα μας δυστυχῶς δὲν

ἔχουμε ἀποκτήσει. **Γονεῖς, μάθετε τὰ παιδιά σας ν' ἀγαποῦν τὸ Εὐαγγέλιο.**

Ὅπου ὑπάρχει Εὐαγγέλιο, διάβολος δὲν μπορεῖ νὰ μπῇ. Ἄν σήμερα μπῆκαν οἱ δαίμονες στὴ ζωὴ τοῦ κόσμου καὶ τὸ σπίτι διαλύεται καὶ ὁ ἄντρας παίρνῃ τσεκούρι καὶ σκοτώνῃ τὴ γυναῖκα του, καὶ ἡ γυναῖκα φαρμακὼνῃ τὸν ἄντρα της, καὶ ἂν τὰ παιδιά χτυποῦν τὸν πατέρα, καὶ τὰ κορίτσια σηκώνουν μπαῖράκι, καὶ ἂν σήμερα τὸ σπίτι διαλύθηκε, εἶνε γιὰ τὸ Εὐαγγέλιο ἔφυγε ἀπὸ τὸ σπίτι μας. **Ὅπου Εὐαγγέλιο, διάβολος δὲν πατάει.** Πάρτε, σεῖς οἱ γυναῖκες, ἓνα θυμιατό, κρεμάστε μιὰ καντήλα μπροστὰ στὴν Παναγιά, κάντε τὴν προσευχή σας· γιὰ τὰ χρόνια εἶνε ἄσχημα κι ὁ σατανᾶς ζητᾷ νὰ βάλῃ φωτιά, νὰ κάψῃ τὰ πάντα, νὰ χαλάσῃ τὴν ἀνθρωπότητα. Τὸ Εὐαγγέλιο, λοιπόν, μαζί μὲ τὸ σταυρό, τὴν εἰκόνα καὶ τὸ θυμιατὸ εἶνε ἀναγκαῖα πράγματα στὸ σπίτι.

—Μὰ τὸ σημερινὸ εὐαγγέλιο (βλ. Μαθ. 1,1-25), θὰ μοῦ πῇτε, δὲν λέει τίποτε ἄλλο, ὅλο ὀνόματα εἶνε.

Ναί. Ἄν πιάσετε καὶ μετρήσετε τὰ ὀνόματα αὐτά, θὰ δῆτε ὅτι εἶνε σαρανταδύο (42) ὀνόματα ἀνδρῶν, καὶ κοντὰ στὰ ὀνόματα τῶν ἀνδρῶν εἶνε καὶ τέσσερα ὀνόματα γυναικῶν. Καθένας ἀπ' ὅλους αὐτοὺς ἔχει ἀξία, δὲν εἶνε τυχαῖοι. Εἶνε διαλεγμένοι. Ὅπως ἐσεῖς ἔχει καθένας τὴν ἱστορία του, ἔτσι κι αὐτοὶ καθένας ἔχει τὴ δική του ἱστορία. Νὰ σᾶς πῶ τὴν ἱστορία τοῦ καθενὸς ἀπὸ αὐτούς; Ἄν ἀρχίσω, θὰ βραδιάσουμε. Μέχρι τὴ νύχτα θὰ καθώμαστε καὶ δὲν θὰ τελειώσουμε τὴν ἐξιστορήσι τῆς ζωῆς τῶν 42 αὐτῶν ἀνθρώπων. Τί εἶνε αὐτοί; Εἶνε **οἱ προπάτορες τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ**· εἶνε ἡ σειρὰ τῶν προγόνων τοῦ Θεανθρώπου κατὰ σάρκα, ὡς ἀνθρώπου δηλαδὴ. Σαρανταδύο οἱ ἄνδρες καὶ τέσσερις οἱ γυναῖκες συνολικὰ σαρανταεῖς (46) πρόσωπα.

Τί δουλειὰ ἔκαναν αὐτοί; Διάφορες δουλειές. Ἐνας ἀπὸ αὐτοὺς ἦταν τσοπάνης, ἔβοσκε τὰ πρόβατα στὰ λιβάδια. Ὁ ἄλλος ἦταν ἀρχιτέλειγγας· ὁ ἄλλος ἦταν κτηματίας, εἶχε χωράφια πολλά, καμῆλες καὶ πρόβατα· ὁ ἄλλος ἦταν τεχνίτης, ὁ ἄλλος ἦταν στρατιώτης, ὁ ἄλλος ἦταν βασιλιάς ξακουσμένος, ὁ ἄλλος ἦταν σοφός, ὁ ἄλλος ἦταν οἶ-

κοδόμος. Όλα τὰ ἐπαγγέλματα ποὺ εἶπα εἶνε ἐδῶ μέσα στὰ σαρανταδὺ ὀνόματα ποὺ ἀκούσαμε.

Καὶ πότε ἔζησαν αὐτοί; Στὰ παλιὰ τὰ χρόνια. Ὁ ἕνας ἔζησε –γιὰ σκεφτῆτε– τέσσερις χιλιάδες χρόνια πρὸ Χριστοῦ· ὁ ἄλλος ἔζησε τρεῖς χιλιάδες χρόνια πρὸ Χριστοῦ, ὁ ἄλλος χίλια χρόνια πρὸ Χριστοῦ, ὁ ἄλλος πεντακόσα χρόνια πρὸ Χριστοῦ. Σὲ διάφορες ἐποχές.

Καὶ γιατί τοὺς ἀναφέρει τὸ εὐαγγέλιο; Διότι ὅλοι, σὲ καιροὺς ποὺ ὁ κόσμος δὲν πίστευε, σὲ μιὰ ἐποχὴ ποὺ ἦταν γεμάτη δαιμόνια καὶ οἱ ἄνθρωποι λάτρευαν γιὰ θεοὺς νεκρὰ εἰδῶλα (τὰ ἄστρα, τὶς πέτρες, τὰ φίδια, τὰ θηρία...), αὐτοὶ πίστευαν στὸν ἀληθινὸ Θεό· σὲ μιὰ τέτοια ἐποχὴ ἀπιστίας αὐτοὶ **πίστευαν καὶ λάτρευαν τὸ ζωντανὸ Θεό**. Πίστευαν ἀκόμα, ὅτι ὁ Θεὸς θὰ λυπηθῇ τὸ ἀνθρώπινο γένος καὶ θὰ στείλῃ κάτω στὴ γῆ τὸ Μεσσία, τὸ Χριστό, ποὺ θὰ σώσῃ τὸν κόσμο. Λαχταροῦσαν πότε θὰ ῥθῇ ὁ Χριστός. Καὶ ἔλεγαν· Ὁ ἄξιωθοῦμε νὰ ζήσουμε καὶ νὰ Τὸν δοῦμε· νὰ Τὸν δοῦμε μὲ τὰ μάτια μας, νὰ τὸν ἀκούσουμε μὲ τ' αὐτιά μας, καὶ ἂς πεθάνουμε. Καὶ ἦρθε ὁ Χριστός, καὶ γεννήθηκε ὁ Χριστός, ὁ μόνος ἀληθινὸς Θεός.

Αὐτοὶ πίστευαν· **πίστευαν στὸ Χριστό**, ἂν καὶ ἔζησαν πολλὰ χρόνια πρὸ τοῦ Χριστοῦ.

—Μά, θὰ πῆτε τώρα· **σήμερα οἱ ἄνθρωποι πιστεύουν;** Στὰ παλιὰ τὰ χρόνια, «*τῷ καιρῷ ἐκείνῳ*» ποὺ ἀκοῦμε στὴν ἐκκλησίᾳ, πίστευαν. Ἦταν ἀγράμματοι, δὲν εἶχαν τὰ μέσα τὰ σημερινά, δὲν εἶχαν ὁρόμους τέτοιους ποὺ νὰ τρέχουν τ' αὐτοκίνητα, δὲν ὑπῆρχαν ἀεροπλάνα νὰ πετᾶνε στὸν οὐρανό, δὲν ὑπῆρχαν ἀσύρματοι καὶ τηλέφωνα, νὰ κουβεντιάσῃς ἐδῶ στὴν Ἑλλάδα καὶ νὰ σ' ἀκοῦνε στὴν Αὐστραλία, δὲν ὑπῆρχαν πύραυλοι καὶ διαστημόπλοια, δὲν ὑπῆρχαν αὐτὰ τὰ σχολεῖα καὶ οἱ ἀκαδημίες καὶ τὰ πανεπιστήμια. Ἦε βέβαια· τότε, σὰν ἀγράμματοι ποὺ ἦταν αὐτοὶ καὶ δὲν ἤξεραν πολλὰ πράγματα καὶ ἐπιστήμες, πίστευαν στὸ Θεό, πίστευαν στὸ Χριστό. **Σήμερα ποίος πιστεύει;**...

Ναί, εἶνε γεγονός ὅτι **ὑπάρχει ἀπιστία**. Καὶ βλέπεις τώρα ἐδῶ καὶ τὸ μικρὸ παιδί, ποὺ μόλις πῆγε στὸ σχολεῖο, ἐνῶ δὲν ἔμαθε ἀκόμα νὰ γράφῃ τ' ὄνομά του, νὰ σοῦ λέῃ πῶς δὲν πιστεύει. Τὸν βλέπεις καὶ τὸ μεγάλο μὲ ἐγωισμό καὶ ὑπερηφάνεια νὰ σοῦ λέῃ· Τώρα **ἔχουμε ἐπιστήμη!**... Κι ὅταν λέῃ τὴ λέξι *ἐπιστήμη*, γεμίζει τὸ στόμα του σὰν νὰ ἔχη μέσα γαλακτομπούρεκο. Ἐπιστήμη! σοῦ λέει.

Ποιὰ ἐπιστήμη, ἀγαπητέ μου; **Μήπως ἡ ἐπιστήμη κατήργησε τὸ Θεό; Κάθε ἄλλο.** Γιὰ ποιὰ ἐπιστήμη μιλάμε; Ὑπάρχει Ἐπιστήμη, μὲ ἔψιλον κεφαλαῖο, καὶ ἐπιστήμη, μὲ ἔψιλον μικρό. Σαρανταδὺ ὀνόματα ἀναφέρει σήμερα τὸ εὐαγγέλιο ποὺ πίστευαν τότε. Ἀλλὰ **καὶ σήμερα ὑπάρχουν πιστοὶ στὸ Χριστό**. Ἄν θέλετε, θὰ μπορούσα νὰ σᾶς ἀναφέρω αὐτὴ τὴν ὥρα τριακόσα ὀνόματα πιστῶν, ὅχι «*τῷ καιρῷ ἐκείνῳ*», ὅχι παλιά, στὴν ἐποχὴ πρὸ καὶ μετὰ τὸν Κατακλυσμό, ἀλλὰ ὀνόματα τωρινά, σημερινά. Καὶ ὅχι μόνο γεωργῶν, βοσκῶν, τεχνιτῶν, ἀλλὰ καὶ κορυφαίων ἐπιστημόνων ποὺ πιστεύουν

στὸ Χριστό. Δὲν εἶνε ἀπ' αὐτοὺς ποὺ ἔβγαλαν ἕνα δίπλωμα ἴσα μόνο γιὰ νὰ ζήσουν· καὶ κάνει ἕνας τὸ δικηγόρο γιὰ νὰ λήῃ ψέματα, ἄλλος τὸ γιατρὸ γιὰ νὰ κἀνῃ ἐκτρώσεις, καὶ τὸ δάσκαλο γιὰ νὰ τυφλῶνῃ τὰ παιδιά. Ὅχι τέτοιους, ποὺ κάθονται στὰ καφφενεῖα καὶ παίζουν πρέφα κ' ἔχουν κλείσει πιά τὰ βιβλία, καὶ ξέρουν τὰ παιδιά περισσότερα ἀπὸ δαῦτους. Ὅχι τέτοιους, ἀλλὰ ἐπιστήμονες ποὺ τὸ βράδυ δὲν πᾶνε στὰ καμπαρέ, δὲν χορεύουν, δὲν κάνουν πάρτυ, ἀλλὰ τοὺς βλέπεις καὶ κοπιάζουν, στύβουν τὰ μυαλά τους ὅλη νύχτα μέχρι τὸ πρωί, γιὰ νὰ λύσουν τὰ μυστήρια τῆς φύσεως, κ' ἔχουν ἀσπρίσει τὰ μαλλιά τους στὴ μελέτη καὶ εἶνε ἀληθινὰ σοφοί. Θὰ μπορούσα νὰ σᾶς ἀναφέρω ὀνόματα. Τὸ εὐαγγέλιο λέει σαρανταδὺ ὀνόματα, ἐγὼ μπορούσα νὰ σᾶς ἀναφέρω τριακόσα ὀνόματα ἀνθρώπων, ποὺ εἶνε ἄλλοι μαθηματικοὶ σπουδαῖοι, ἄλλοι φυσικοί, ἄλλοι χημικοί, ἄλλοι γιατροί, ἄλλοι χειρουργοί, ἄλλοι ἀστρονόμοι. Ἀπ' ὅλα τὰ ὀνόματα σᾶς ἀναφέρω ἕνα μόνο, τὸ ὄνομα τοῦ Μπράουν. Τί ἐπιστήμονας εἶνε αὐτός; Εἶνε ὁ ἐφευρέτης τῶν πυραύλων.

Βλέπεις χάμω ἕνα **πετραδάκι**. Μέχρι χθὲς δὲν τοῦ ἔδινες σημασία. Τί ἀξία ἔχει μιὰ πέτρα; Καμμιὰ. Καὶ ὅμως ἡ ἐπιστήμη πῆρε αὐτὴ τὴν πέτρα, αὐτὸ τὸ πέτρωμα, καὶ τὸ ἔσπασε· ἔκανε **διάσπασι**. Αὐτὸ θὰ πῇ διάσπασι. Ὅπως κοπανίζεις κάτι στὸ γουδί, ἔτσι ἡ ἐπιστήμη πῆρε αὐτὸ τὸ συγκεκριμένο πέτρωμα, τὸ ἔσπασε, καὶ μέσα σ' αὐτὸ τὸ πετραδάκι τί βρῆκε; Ὡ Θεέ μου! μιὰ **δύναμι**. Τί δύναμι; Πιὸ μεγάλη ἀπὸ τὴ φωτιά, μεγαλύτερη ἀπὸ τὸν ἄτμο, τὸν ἠλεκτρισμό, τὸ μαγνητισμό. Αὐτὴ εἶνε ἡ **πυρηνικὴ ἐνέργεια**. Ἡ προσπάθεια τῶν ἐπιστημόνων εἶνε, αὐτὴ τὴ δύναμι νὰ τὴν κλείσουν τρόπον τινὰ σ' ἕνα κουτάκι· καὶ τότε φτάνει αὐτὴ, ὥστε μ' ἕνα τέτοιο κουτάκι νὰ κινήσουν νὰ δουλεῦν ἐπὶ ἕνα χρόνο ἕνα ἐργοστάσιο, ἢ νὰ ταξιδεύῃ ἕνα μεγάλο καράβι ἐπὶ δύο χρόνια, ἢ νὰ φωτιστῇ ὅλη ἡ Ἑλλάδα καὶ νὰ μὴ χρειάζεται πιά ἡ Δ.Ε.Η..

Οἱ ἀληθινοὶ ἐπιστήμονες θαυμάζουν καὶ ῥωτᾶνε· ποίος ἔβαλε μέσα σ' αὐτὸ τὸ πετραδάκι τέτοια δύναμι; **Μόνο ὁ Θεός.**

* * *

Οἱ μεγάλοι ἐπιστήμονες, ἀδελφοί μου, ποὺ κάνουν τὶς ἀνακαλύψεις, **πιστεύουν στὸ Θεό**. Πλησιάζουν στὴν πίστι αὐτοὺς τοὺς σαρανταδὺ προπάτορες τοῦ Μεσσία, ποὺ τιμᾷ ἡ Ἐκκλησίᾳ μας σήμερα, Κυριακὴ πρὸ τῆς Χριστοῦ Γεννήσεως. Αὐτοὶ ποὺ κάνουν τοὺς πυραύλους καὶ τὰ διαστημόπλοια καὶ πετᾶνε στὰ φεγγάρια, πιστεύουν πολὺ στὸ Θεό. Δὲν χλευάζουν τὴν πίστι ὅπως κάνουν οἱ ἡμιμαθεῖς, ἀλλὰ κλίνουν τὸ γόνυ ἐνώπιον τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἐνώπιον τῆς φάτνης τοῦ Χριστοῦ προσκυνοῦν οἱ ἀπλοῖκοι ποιμένες τῆς Βηθλεέμ, ἀλλὰ μαζί μ' αὐτοὺς γονατίζουν καὶ οἱ σοφοὶ μάγοι τῆς Ἀνατολῆς, οἱ ἀληθινοὶ ἐπιστήμονες κάθε ἐποχῆς. Κ' ἐσύ, ἀκόμη καὶ ἂν μείνης ἕνας, νὰ λές· **Σὲ πιστεύω καὶ σὲ προσκυνῶ, Κύριε!**

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος Κ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1030 ²	Κυριακὴ μετὰ Χρ. Γέννησιν (Ματθ. 2,13-23) 28 Δεκεμβρίου 2025 (2003)	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	--	---

Περὶ τῶν μάγων

«Ἀναχωρησάντων τῶν μάγων...» (Ματθ. 2,13)

Θὰ προσπαθήσω, ἀδελφοί μου, νὰ πῶ ἀπλᾶ λόγια. Γιατὶ θέλω ὅλοι νὰ καταλαβαίνουν τὸ κήρυγμα.

Τὰ εὐαγγέλια, ποὺ ἀκοῦμε τὶς ἅγιες αὐτὲς ἡμέρες, μιᾶνε γιὰ ὅσα ἔγιναν κατὰ τὴ γέννησι τοῦ Χριστοῦ. Μιᾶνε γιὰ τὴ Βηθλεὲμ, γιὰ τὸ σπήλαιο, γιὰ τὸν ἀστέρα, γιὰ τοὺς ἀγγέλους, γιὰ τοὺς βοσκούς, γιὰ τὰ ζῶα. Μιᾶνε ἀκόμα γιὰ τοὺς μάγους. Μ' αὐτοὺς ἀρχίζει σήμερα τὸ εὐαγγέλιο (βλ. Ματθ. 2,13-23)· «Ἀναχωρησάντων τῶν μάγων...». Γιὰ τοὺς μάγους λοιπὸν ἄς μιλήσουμε κ' ἐμεῖς. **Οἱ μάγοι θὰ γίνουν διδάσκαλοί μας.**

Τί μᾶς διδάσκουν; Πολλὰ πράγματα.

● Πρῶτα - πρῶτα πρέπει νὰ ξέρουμε, ὅτι οἱ μάγοι αὐτοὶ δὲν ἔχουν **καμμιὰ σχέση με τοὺς σημερινούς μάγους**. Δυστυχῶς σήμερα ὑπάρχουν μάγοι καὶ μάγισσες σ' ὅλο τὸν κόσμο καὶ στὴν πατρίδα μας· **ἡ μαγεία κάνει θραῦσι σὲ πόλεις καὶ χωριά**. Λένε μερικὰ λόγια «θεοτικά»· ἀλλ' ἐνῶ στὰ χεῖλη ἔχουν αὐτά, στὴν καρδιά ἔχουν τὸ διάβολο. Εἶνε ὄργανα τοῦ διαβόλου, σκοτεινὰ πρόσωπα, καὶ πλανοῦν τοὺς ἀνθρώπους. Ἔχουν μεγάλη πέραςι· θησαυρίζουν.

Ἡ μαγεία κάνει τὶς ψυχὲς νὰ φοβοῦνται. Πολλὲς φορὲς μᾶς ἔρχονται ἄνθρωποι τρέμοντας. –Τί ἔχεις; λέω. –Φοβᾶμαι, ὅτι θὰ μᾶς συμβῇ κακὸ στὸ σπίτι. –Γιατί; –Νά, χθὲς τὸ πρῶτ σηκωθήκαμε καὶ βρήκαμε στὴν αὐλὴ κέρατα, κόκκαλα, μαλλιά, κουμπιά, βελόνες, χαρτιά. Μάγια μᾶς κάνανε. Λέω· –Πιστεύεις στὸ Χριστό; –Πιστεύω. –Ἐ, ἀφοῦ πιστεύεις, ποιός εἶνε πιὸ δυνατός, ὁ διάβολος ἢ ὁ Χριστός; Λέει· –Ὁ Χριστός. –Ἐ, **ἅμα πιστεύης καὶ ἔχης τὸ Χριστὸ μαζί σου, μὴ φοβᾶσαι τίποτα**. Ὅλοι οἱ διάβολοι, ὅλοι οἱ μάγοι νὰ πέσουνε, δὲν μποροῦν νὰ σοῦ κάνουν τίποτε ἀπολύτως.

● Ἀφοῦ οἱ μάγοι δὲν εἶχαν σχέση με τὴ σατανικὴ μαγεία, τί ἦταν λοιπόν; **Ἦταν σοφοὶ ἐπιστήμονες ἀστρονόμοι**, ἄνθρωποι ποὺ ζοῦσαν με

φόβο Θεοῦ καὶ μελετοῦσαν βιβλία. Τὴ νύχτα ἀγρυπνοῦσαν κάνοντας παρατηρήσεις στὸν οὐρανό. Ὡ ὁ οὐρανός, τί μεγάλο θαῦμα! Ἐκατομμύρια ἀστέρια. Τὰ ἔβλεπαν καὶ θαύμαζαν τὸ Δημιουργό. Καὶ μιὰ βραδιά, παρατηρώντας, εἶδαν ἓνα ἐξαιρετικὰ λαμπρὸ ἀστέρι· διέφερε ἀπ' ὅλα τὰ ἄλλα στὴ λάμψι, στὶς κινήσεις, στὴν ὅλη ἐμφάνισι. Συμφώνησαν ὅλοι· Αὐτὸ σημαίνει, ὅτι γεννήθηκε ὁ ἀναμενόμενος βασιλεὺς!

Δηλαδή, τὸ Χριστὸ δὲν τὸν πίστεψαν μόνο ψαρᾶδες καὶ βοσκοί· **τὸν πίστεψαν καὶ σοφοὶ ἐπιστήμονες**. Πράγματι καὶ τότε καὶ σήμερα, παντοῦ στὸν κόσμο, ἄνθρωποι ποὺ ξέρουν γράμματα καὶ καλλιεργοῦν τὶς ἐπιστῆμες, καθηγηταὶ σπουδαῖοι (ἀστρονόμοι, ἱστορικοί, γιατροί, φυσικοὶ κ.ἄ.) πιστεύουν στὸ Χριστό, ὅπως πίστευαν οἱ μάγοι. Στὴ Μύκονο, ἓνα νησί τουριστικό, μιὰ Κυριακὴ ὅταν χτύπησε ἡ καμπάνα, κανεῖς ἀπὸ τοὺς ἄλλους τουρίστες δὲν πῆγε· προτίμησαν τὸ μπάνιο. Ἐνας μόνος πῆγε. Ποιός ἦταν; Ἐνας ἀπὸ τοὺς πιὸ μεγάλους ἐπιστήμονες· ὁ Μπράουν, αὐτὸς ποὺ ἀνακάλυψε τὸν πύραυλο ποὺ πετοῦνε τώρα στὰ ἄστρα. Αὐτός, μολονότι ἐτερόδοξος, πῆγε ὡς τὴν ἐκκλησία. Κ' ἐδῶ κάτι φοιτητάκια, ποὺ πῆγαν σὲ σχολὲς μὰ δὲν ἔμαθαν τίποτα –σὲ λίγο τὰ διπλώματα στὴν Ἑλλάδα δὲν θὰ ἔχουν καμμιὰ ἀξία, κάτι δασκαλάκια, κάτι καθηγηταὶ ποὺ δὲν ξέρουν οὔτε τὸ ἄλφα τῆς ἐπιστήμης, σοῦ λένε· Δὲν πιστεύουμε. Ἐνῶ ἓνας ἐπιστήμονας διέθνοῦς φήμης, ὅπως αὐτός, ἔδειξε πίστι.

● Μᾶς διδάσκουν λοιπὸν οἱ μάγοι, πρῶτον ὅτι δὲν ἔχουν καμμιὰ σχέση με τὴ σημερινὴ μαγεία, δεύτερον ὅτι καὶ οἱ ἐπιστήμονες πιστεύουν καὶ ὁμολογοῦν τὸ Χριστό. Τί ἄλλο; Ἦταν μακρινὴ ἢ πατρίδα τους. Ἡ ἀπόστασι ἀπὸ τὴν Περσία μέχρι τὴ Βηθλεὲμ εἶνε 2.000 περίπου χιλιόμετρα. Χρειάζονταν μῆνες, χρόνια γιὰ νὰ φτάσουν. Ἀφοῦ λοιπὸν εἶδαν τὸ λαμπρὸ ἀστέρι, φόρτωσαν τὶς καμήλες τους με πολύτιμα

δῶρα, ἀνέβηκαν σ' αὐτὲς καὶ ξεκίνησαν. **Μακρινὸ τὸ ταξίδι.** Πέρασαν βουνά, λαγκάδια, ποτάμια, γεφύρια... Κινδύνεψαν ἀπὸ θεριά, ἀπὸ ληστές, ἀπὸ καιρικές συνθήκες. Ἀλλὰ παρηγοριά τους ἦταν τὸ ἀστέρι, ποὺ σὰ νὰ τοὺς φώναζε· Συνεχίστε, βαδίστε, μὴν κουρασῆτε!... Καὶ νά, ὕστερα ἀπὸ τόσο δρόμο φτάνουν καὶ προσκυνοῦν στὸ σπίτι τὸ Χριστό. Δόξασαν τὸ Θεὸ ποὺ τοὺς ἀξίωσε, καὶ κατόπιν ἔφυγαν γιὰ νὰ ἐπιστρέψουν στὴ χώρα τους.

Θὰ πῇ τώρα κάποιος· Ἄχ νὰ ἔμουν κ' ἐγὼ τότε ἐκεῖ μαζί μὲ τοὺς μάγους, νὰ μπῶ στὸ σπήλαιο νὰ προσκυνήσω τὸ Χριστό!... Δὲν εἶνε ὁμῶς ἀνάγκη. Γιατί; Διότι ἐδῶ εἶνε ἡ Βηθλεέμ (κάθε ἐκκλησία εἶνε σπήλαιο τῆς Βηθλεέμ)· ἐδῶ εἶνε ὁ Χριστός! Τὸ πιστεύεις; Τότε **ἔλα στὴν ἐκκλησία.** Πόσα βήματα εἶνε; Οἱ μάγοι ξεκίνησαν ἀπὸ τόσο μακριά· ἐδῶ ποῖός πατάει; Κοιμοῦνται! Ἄν ἀρρωστήσουμε, τρέχουμε στὸ γιατρό, ὅσο μακριὰ κι ἂν εἶνε, καὶ ξοδεύουμε ὅλη τὴν περιουσία μας, γιὰ νὰ γίνουμε καλά. Δηλαδή τὸ σῶμα, τὸ τομάρι μας, ἔχει μεγαλύτερη ἀξία. Μὰ ὁ ἄνθρωπος δὲν εἶνε μόνο σῶμα· εἶνε καὶ ψυχὴ. Χτυπάει λοιπὸν ἡ καμπάνα; ἔλα στὴν ἐκκλησία νὰ λατρεύσης τὸ Θεό. Εἰ δ' ἄλλως, οἱ μάγοι θὰ εἶνε κατήγοροί μας ἐν ἡμέρᾳ κρίσεως· διότι ἐκεῖνοι βάδισαν χιλιόμετρα, κ' ἐμεῖς οὔτε λίγα μέτρα γιὰ τὸ Χριστό.

● Οἱ μάγοι εἶνε τέλος ἀξιολίμητοι, γιατί δὲν πῆγαν στὸ Χριστὸ μὲ ἄδεια χέρια. Ἐφεραν μαζί τους **δῶρα πολύτιμα**, μεγάλης ἀξίας· χρυσό, λιβάνι, σμύρνα. Τὸ χρυσάφι (ποὺ εἶνε ὁ βασιλιάς τῶν μετᾶλλων), διότι ὁ Χριστὸς εἶνε ὁ βασιλεὺς τοῦ κόσμου. Τὸ λιβάνι (ἐνδειξι λατρείας), διότι εἶνε Θεὸς καὶ τοῦ πρέπει λατρεία. Καὶ τὴ σμύρνα (ποὺ ἄλειφαν τοὺς νεκρούς), διότι καὶ ὁ Χριστὸς θὰ ὑπέμενε θάνατο, καὶ κατὰ τὴν ταφὴ τὸν ἄλειψαν μὲ σμύρνα. Κ' ἐμεῖς λοιπὸν πρέπει νὰ προσφέρουμε δῶρα στὸ Χριστό. Τί δῶρα ἄραγε τοῦ ἀρέσουν;

Οἱ μάγοι, κατὰ τὴν παράδοσι, ἦταν τρεῖς. Λέει ὁμως μιὰ ἱστορία, ὅτι ὑπῆρχε κ' ἓνας **τέταρτος μάγος**. Αὐτὸς ἔχασε τὸ δρόμο, περιπλανήθηκε καὶ ἄργησε νὰ φτάσῃ στὰ Ἱεροσόλυμα. Εἶχε πάρει μαζί του τρία πολύτιμα πετράδια γιὰ τὸ Χριστό. Ἀλλὰ καθὼς περπατοῦσε, βλέπει στὸ δρόμο κάποιον νὰ λυγίζει καὶ νὰ πέφτῃ κάτω· ἦταν ἐξαντλημένος ἀπὸ ἀρρώστια καὶ κινδύνευε νὰ πεθάνῃ. Τὸν σπλαχνίστηκε, βγάζει καὶ τοῦ δίνει τὸ ἓνα πετράδι. Πάρ' το, λέει, γιὰ τὸ γιατρό, νὰ γίνῃς καλά. Παρακάτω βλέπει κάτι κακούργους, ποὺ εἶχαν πιάσει ἓνα παιδάκι κ' ἦταν ἑτοιμοὶ νὰ τὸ σφάξουν. Τοὺς προλαβαίνει καὶ τοὺς δίνει τὸ ἄλ-

λο πετράδι, καὶ γλύτωσε τὸ παιδί. Κάπου ἄλλοῦ τέλος εἶδε μιὰ δυστυχισμένη κοπέλλα, ποὺ τὴν εἶχαν ἀρπάξει καὶ τὴ ἔσερναν παλιάνθρωποι νὰ τὴν ἀτιμάσουν. Ἐπεμβαίνει κ' ἐδῶ, τοὺς δίνει τὸ τελευταῖο πετράδι, καὶ σώζει τὴν κόρη ἀπὸ τὰ νύχια τους. Ἔτσι ἄργησε. Μετὰ ἀπὸ πολλὰ χρόνια περιπλάνησι ἐπὶ τέλους ἔφτασε. Πότε ἔφτασε; Τὴ Μεγάλῃ Παρασκευῇ, τὴν ὥρα ποὺ σταύρωναν τὸ Χριστό. –ᾧ Χριστέ, λέει, δὲν πρόλαβα νὰ σὲ προσκυνήσω βρέφος. Τώρα πιά σὲ βλέπω πάνω στὸ σταυρό! Σοὺ ἔφερνα καὶ δῶρα, ἀλλὰ δυστυχῶς στὸ δρόμο ἀναγκάστηκα καὶ τὰ ἔδωσα, γιατί ἦταν μεγάλη ἀνάγκη. Χριστέ, συχώρεσέ με... Τότε ἀκούει τὸ Χριστὸ νὰ τοῦ λέῃ· –Παιδί μου, μὴ λυπᾶσαι. Τὸ πετράδι ποὺ ἔδωσες γιὰ νὰ γιατρευτῇ ὁ ἄρρωστος, τὸ πετράδι ποὺ ἔδωσες γιὰ νὰ σωθῇ τὸ παιδί ἀπὸ τὴ σφαγὴ, καὶ τὸ πετράδι ποὺ ἔδωσες γιὰ νὰ γλυτώσῃ ἡ κοπέλλα τὴν ἀτίμωσι, εἶνε σὰ νὰ τὰ ἔδωσες σ' ἐμένα. Νά 'σαι εὐλογημένος! Γιατί ὅ,τι κάνετε σ' ἓνα φτωχό, εἶνε σὰν τὸ κάνετε σ' ἐμένα (πρβλ. Ματθ. 25,40).

* * *

Αὐτὰ εἶνε τὰ διδάγματα τῶν μάγων. Ἄς ἐτοιμάσουμε λοιπὸν **κ' ἐμεῖς τὰ δῶρα μας**. Τί δῶρα; Δὲν ἔχει ἀνάγκη ὁ Θεός. Καὶ τὸ χρυσάφι δικό του εἶνε, καὶ τὸ ἀσῆμι καὶ τὰ δέντρα καὶ τὰ ζῶα καὶ τὰ ποτάμια καὶ τὰ ἀστέρια καὶ ὁ ἥλιος, ὅλα εἶνε δικά του. Ὅλο τὸ σύμπαν εἶνε δικό του. Κάποιο ἄλλο δῶρο θέλει. Τί ζητάει; Κάτι ἀνώτερο. Τὸν ἀκοῦτε τί λέει; Παιδί μου, «δῶσε μου τὴν καρδιά σου» (Παροιμ. 23,26).

Ἐσύ, ποῦ ἔχεις δώσει τὴν καρδιά σου; Δὲ λέω· ν' ἀγαπᾷς τὸ παιδί σου, τὸν ἄντρα σου, τὴ γυναῖκα σου, τὸ φίλο σου... ἀλλὰ παραπάνω ἀπ' ὅλους καὶ ἀπ' ὅλα νὰ ἔχῃς τὸ Χριστό.

Σὲ μιὰ περιοδεία, ποὺ ἔκανα ὡς ἱεροκέρυκας, συνήντησα κάποτε ἓνα χαριτωμένο παιδάκι. Τὸ ρώτησα· Ἀγαπᾷς τὴ γιαγιά; –Ναί. –Πόσο τὴν ἀγαπᾷς; –Τόσο, κ' ἔδειξε μὲ τὰ δάχτυλα. –Τὸν πατέρα καὶ τὴ μητέρα; –Τόσο, κ' ἔδειξε μὲ τὰ χέρια. –Τὸ Χριστό; –Τόσο, πολύ! καὶ ἄνοιξε διάπλατα τὴν ἀγκαλιά του...

Τὸ ἀθῶο παιδάκι! Ἐμεῖς τὸ Χριστό; Ψέματα λέμε ὅτι τὸν ἀγαποῦμε. Ὅποιος τὸν ἀγαπάει, ἐφαρμόζει τὶς ἐντολές του. Ἄς προσπαθήσουμε λοιπὸν νὰ τοῦ δώσουμε τὴν καρδιά μας. Νὰ τὴν πλύνῃ, νὰ τὴν καθάρῃ, νὰ γίνουμε πραγματικοὶ Χριστιανοί. Καὶ μαζί μὲ τοὺς μάγους, μὲ τοὺς βοσκούς καὶ τοὺς ἀγγέλους νὰ ὑμνοῦμε καὶ νὰ δοξάζουμε Πατέρα, Υἱὸν καὶ ἅγιον Πνεῦμα εἰς αἰῶνα αἰῶνος· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**